

Життя, Всесвіт та все інше : роман

Дуглас Адамс

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Олексій Антомонов

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Вступ

Як зазвичай, зранку Артур Дент прокинувся від власного несамовитого моторошного зойку й одразу ж пригадав, де перебуває.

Він кричав не тільки тому, що печера була холодною аж до самих кісток, та ще й вогкою, а на додачу — смердючою. Його жахав факт, що ця печера розміщена у серці Іслінгтону, а найближчого автобуса слід чекати два мільйони років.

Час — це найгірше місце, якщо можна так висловитися, де можна загубитися — і це Артур Дент відчув на собі, бо губився у часі та просторі чортову купу разів. Хоча з простором щось іще можна вимудрувати.

Він зависнув на доісторичній Землі в результаті складної низки подій, завдяки яким його мимоволі зафігачувало по черзі у такі химерні куточки Галактики, які не побачиш навіть у найяскравіших галюнах, і нині, незважаючи на те, що життя Артура стало дуже, дуже, дуже розміреним, його щоранку тіпало.

Добре, що хоч останніх п'ять років його ніхто не доколупував.

Це сталося тому, що він дуже рідко бачив інших людей відтоді, як чотири роки тому вони з Фордом Префектом остаточно розбіглися. За цей час його ніхто не лаяв.

Лише один-єдиний раз.

Це сталося навесні років два тому.

Він якраз повертався в сутінках до своєї печери, коли раптом побачив потворне блимаюче світло, що пробивалося крізь хмарини. Зупинившись, втупився у небо з надією, що почала зароджуватися десь у глибині серця. Порятунк! Свобода! Найжаданіша фантазія будь-якого робінзона — корабель!

І доки він, задерши голову, дивився, з подивом і захопленням спостерігав, довгий сріблястий корабель повільно, без метушні, опустився на землю крізь теплий вечір, вистромивши свої довгі

складені ноги, немов балерина.

Він м'яко приземлився, приглушений рокіт турбіни стих, немов приспаний вечірньою тишею.

Висунувся трап.

Із люка вдарив стовп світла.

Висока постать на мить постала чорним силуетом на фоні яскравого сяйва, потім спустилася трапом і зупинилася перед Артуром.

— Денте, ти дебіл, — мовила постать замість привітання.

Прибулець був дуже, дуже інопланетним. Високого зросту, притаманного інопланетянам, з приплюснутою інопланетною головою, чисто інопланетними очами-щілинами, одягнений в екстравагантне золотисте убрання з особливим інопланетним кроєм коміра, а також блідою сіро-зеленою інопланетною шкірою, що має особливий глянсуватий блиск, який більшість зеленопиких може набути завдяки напруженим тренуванням та дуже дорогому милу.

Артур витріщився на істоту.

Істота незворушно дивилася на Артура.

Перші відчуття надії і трепету якось одразу змінилися в Артура на всепоглинаюче здивування, а зграя думок кинулася до мовного апарату одночасно, відштовхуючи одна одну.

— Ххх...? — прохрипів він.

— то... виий..., — додав він.

— та... киий... ййй? — нарешті спромігся вимовити і заляк у ступорі тиші. Він страждав від наслідків вимушеної обітничі мовчання, оскільки не розмовляв так довго, що навіть забув, як це робиться.

Інопланетянин побіжно насупився, аж потім звірився з тим, що нагадувало планшет, який тримав у худючій і карлючкуватій інопланетній руці.

— Артур Дент? — знову запитав він.

Артур безпорадно кивнув.

— Артур Філіп Дент? — уточнив інопланетянин, чітко викарбовуючи слова.

— Ну... так, — підтвердив Артур.

— Ти debil, — повторив інопланетянин. — Кінь педальний.

— Що?

Інопланетянин кивнув, ніби погоджуючись сам із собою, поставив інопланетну галочку напроти прізвища, повернувся і закрокував до корабля.

— Але ж..., — у відчаї вигукнув Артур. — Я не...

— Тільки не треба ля-ля! — кинув інопланетянин через плече. Піднявшись трапом, він пройшов в отвір і щез усередині корабля. Люк зачинився. Запрацювали турбіни.

— Егей! — закричав Артур і побіг до судна, розмахуючи руками. — Хвилиночку! — гукнув він. — Що ж це таке! Йо-майно! Зачекайте хвилинку!

Корабель піднявся з місця, немовби скидаючи на землю невидимий плащ, на мить зависнув у повітрі й зринув увись на фоні західного неба. Зореліт пробив хмари, на мить яскраво підсвітивши їх, і зник, залишивши Артура наодинці з безкраїми розлогами земель, на яких він витанцював свій безпорадний мізерний танок.

— Що ж це таке! — вигукував. — Ей, повернись-но! Повернись і повтори!

Він підстрибував і присідав, допоки не заболіли ноги, горланив, поки не зірвав голос. Відповіді не отримав. Бо ніхто його ні чув, ані міг відповісти.

Інопланетний корабель уже продирався крізь верхні шари атмосфери на шляху до тієї приголомшливої порожнечі, що у Всесвіті відокремлює один від одного нечисленні об'єкти.

Власник корабля — інопланетна істота з дорогим кольором шкіри — відкинувся у кріслі пілота, єдиному на всю рубку. Його

звали Ваубеггер Нескінченно Пролонгуватий. Він був істотою, яка мала у житті мету. Та мета була такою собі, й він був готовий визнати це першим, але то була хоч якась мета, й на додаток вона змушувала його принаймні ворухитися, хоч і зі скрипом.

Ваубеггер Нескінченно Пролонгуватий належав, і звісно продовжує належати, до нечисленної у Всесвіті касті безсмертних істот.

Ті, котрі народжуються безсмертними, якимось одразу інстинктивно розуміють, як із цим ладитись, але Ваубеггер не належав до їхнього числа. Насправді він усією душею ненавидів їх, цю банду безтурботних вилупків. Безсмертя звалилося на нього внаслідок невдалого експерименту з прискорювачем ірраціональних часток, ранковою вівсянкою і парою гумових бандажів. Деталі та обставини інциденту не розголошували, тож нікому досі не вдалося домогтися стовідсоткової точності відтворення того експерименту. Саме через це ціла купа людей, намагаючись повторити його, закінчила тим, що почала виглядати неподібно або мертво, або і мертво, і неподібно водночас.

Ваубеггер прикрив очі й із суворо-стомленою гримасою додав легкого джазу через корабельну стереофонічну систему, розмірковуючи, що він напевно досягнув би успіху, якби не ті кляті недільні вечори, чорт їх забирай.

Що не кажи, попервах то було прикольно, він розважався, насолоджувався життям, повним небезпеки, пускався на крайнощі, устрявав у довготривалі високодохідні інвестиції і по-справжньому давав прочуханки практично усім іншим смертним.

Але згодом саме недільні вечори стали нерозв'язаною проблемою — жадлива апатія починає згущуватися десь за п'ять хвилин третя, коли усвідомлюєш, що для втіхи душі й тіла прийняв усі ванни, дозволені на цей день, і хоч як прискіпливо не вчитуєшся в будь-який абзац газети, його смисл вислизає, а нову революційну

методику підрізання кущів ніколи не використаєш на практиці, тим часом стрілки годинника безжалісно наближаються до четвертої і настає довге темне чаювання душі.

Потроху це почало нехило вантажити. Життерадісні посмішки, які він зазвичай надягав на похорон інших смертних, поступово зійшли нанівець. Адже він зненавидів у цілому Всесвіт і кожную істоту зокрема.

Це стало поворотним пунктом, він нарешті усвідомив свою мету, стимул, який допоможе рухатися далі й, наскільки бачив, допоміг би йому наповнити змістом подальше життя. Саме те, що треба!

Він обматюкає Всесвіт.

Точно, він обматюкає у Всесвіті кожную істоту. Індивідуально, персонально, одну за одною і (саме тут він заскреготав зубами) в алфавітному порядку.

Коли знайомі заперечували знову й знову, що, мовляв, цей план не тільки поганий з погляду моралі, а й нездійсненний, бо кожного моменту купа людей то народжується, то вмирає, він зазвичай змірював їх крижаним поглядом і казав «Хіба у чоловіка не має бути мрії?»

Тож він почав. Вирядив корабель, спроможний витримати завдання, а також комп'ютер, під силу якому не тільки опрацювати дані, пов'язані з пересуваннями всього населення відомого Всесвіту, а ще вибрати найоптимальніший маршрут.

Корабель просувався внутрішніми орбітами сонячної системи, готуючись обігнути Сонце, щоби здійснити стрибок у міжзор'яну безодню.

— Комп'ютере! — мовив Ваубеггер.

— Слухаю! — відізвався комп'ютер.

— Хто наступний?

— Обчислюю дані.

Ваубеггер хвилю подивився на фантастично красивий розсип зірок на тлі нічного неба, що приховувало мільярди світів. Кожний з них, до найзадрипанішого, був у списку. До деяких світів доведеться навідатися не один мільйон разів. Він уявляв свій маршрут, що мав охопити усі цяточки на небі, у формі дитячої картинки, де треба правильно об'єднати крапки, щоб вийшов малюнок. Здогадувався, що з деякої тактично важливої позиції, яка напевно існує десь у Всесвіті, маршрут повинен становити щось схоже на дуже страшний матюк.

Комп'ютер тихенько пискнув, даючи зрозуміти, що закінчив обчислення.

— Фольфанга, — повідомив він і пискнув знову. — Четверта планета системи Фольфанги, — додав і пискнув ще. — Приблизний час подорожі — три тижні, — пискнув знову. — Шуканий об'єкт — невеликий слимак з роду А-Рту-Рфі-Ліп-д'Енте. Мені здається, — додав комп'ютер після нетривалої паузи, під час якої пискнув ще кілька разів, — ви можете обізвати його «безмозкою дупою з ручкою».

Ваубеггер зітхнув. Він ще раз кинув погляд на величність замислу Творця за вікном.

— Гадаю, я трохи покимарю, — сказав він, а потім запитав: — До речі, до яких телевізійних мереж ми матимемо доступ у найближчі кілька годин?

Комп'ютер пискнув:

— Космовідео, Тінкпикчерз та Хоум Думбокс.

— Є у програмі фільми, котрі я дивився менш ніж тридцять тисяч разів?

— Нема.

— От халепа!

— Зараз транслюють «Страховисько у космосі». Ви бачили його тридцять три тисячі п'ятсот сімнадцять разів.

— Розбуди мене перед другою частиною.

Комп'ютер згідливо пискнув:

— Гарних снів!

Корабель летів крізь ніч.

А тим часом на Землі почало дощити. Артур Дент сидів у печері, коротаючи один з найпаскудніших вечорів у всьому своєму житті та міркуючи над тим, які слова він міг сказати прибульцеві, й відмахуючись від рою мух, у яких вечір теж не склався.

Наступного дня він змайстрував торбу з кролячої шкіри, бо подумав, що вона йому знадобиться, аби постійно носити зі собою різні потрібні речі.

...

Далі — у повній книжці «Життя, Всесвіт та все інше : роман».

nashaknyga.com.ua